

РЕШЕНИЕ

№ 125

гр. София, 24.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 13-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на четиринадесети декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Анелия Цанова

Членове: Христо Лазаров
Николай Ст. Метанов

при участието на секретаря Ива Андр. Иванова
като разгледа докладваното от Николай Ст. Метанов Въззивно търговско дело № 20211001000876 по описа за 2021 година

Производството е по чл.258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба вх. № 332954 от 29.06.2021г. по описа на Софийски градски съд на Л.Н. Г.-М., ЕГН *****, чрез адв. А.Б. К., против решение № 260942 от 10.06.2021г., постановено по гр.д.№648 по описа за 2020г. на Софийски градски съд, ТО, VI-12 състав, с което са отхвърлени предявените от Л.Н. Г.-М., ЕГН *****, чрез адв. А.К., срещу „АГЕНЦИЯ КРОСС“ ООД, ЕИК 131020614, искове с правно основание чл.95, ал.1 ЗАПСП, чл.95б ал.1, т.2 ЗАПСП и чл.86, ал.1 ЗЗД, за заплащане на вреди от нарушение на авторското право на ищцата право върху статията „Княз Церетелев българският рицар“, публикувана на 03.03.2005г. в секция „Ретро“ на в-к „Новинар“, извършено чрез публикуването на статията във интернет платформата <http://www.cross.bg/>, собственост на ответника, а именно: сумата от 1 500 лв. - обезщетение за претърпени имуществени вреди, сумата от 2 500 лв. - обезщетение за претърпени неимуществени вреди, както и сумата от 150 лв. - обезщетение за забава върху главниците за периода от 20.11.2019г. до 02.04.2020г., както и за осъждане на ответника да преустанови нарушението; Л.Н. Г.-М., ЕГН *****, е осъдена да заплати на „АГЕНЦИЯ КРОСС“ ООД, ЕИК 131020614, сумата 900 лв. разноски; решението е постановено при участието на трето лице помагач на страната на ответника „СДРУЖЕНИЕ НАЦИОНАЛНО ДВИЖЕНИЕ РУСОФИЛИ“, ЕИК: 131049199.

Въззивникът твърди, че обжалваното решение е неправилно, явно необосновано и

постановено при съществено нарушение на материалноправния и процесуалния закон, по подробно изложени правни и фактически основания, като иска същото да бъде отменено изцяло и бъде постановено решение, с което да бъдат уважени изцяло предявените иски и „АГЕНЦИЯ КРОСС“ ООД, ЕИК 131020614, бъде осъдено да му заплати направените в първоинстанционното и въззивното производство разноски.

Твърди, че правноформиращия извод на съда – че 5-годишният давностен срок е изтекъл през 2017г., не кореспондира с установените по делото релевантни факти и е постулиран при неспазване на фундаменталния принцип на диспозитивното начало на гражданския процес и при нарушение на правилата на формалната логика.

Датата на извършването на правонарушението е факт, който не е спорен между страните. Ищцата е посочила, че е открила статията през 2019г. като видно от разпечатката, датата на публикация на процесната статия в сайта, администриран и поддържан от ответната страна е 19.01.2015г. Това обстоятелство е доказано от събраните по делото писмени доказателства и е изрично потвърдено в отговора на исковата молба, в която, на стр.1, в контекста на възражението за давност е посочено недвусмислено, че датата на публикуване на процесната статия от страна на ответника е 19.01.2015 г.

При наличието на твърдение от страна на ищцата, неоспорено и изрично потвърдено от ответника, подкрепено и с приети по надлежни ред писмени доказателства, чиято автентичност също е безспорна и неоспорена от ответната страна, кредитирането на свидетелски показания, противоречащи на така установената дата на публикация е флагрантно нарушение на правилата на формиране на правнорелевантните изводи на правораздавателния орган, служещи като основание за постановяване на крайния му акт. Дори и да се приеме, че свидетелят в действителност е посочил 2012 - та като годината, в която съпругата му е открила процесната статия, публикувана в интернет с посочен източник „кросс“, приемането на това свидетелство по един безкритичен от съда начин и без поставянето му в контекста на другите релевантни за делото факти обуславят неправилност на този решаващ за крайния акт на съда извод.

Съгласно чл.153 ГПК съдът извършва преценка на събраните по делото доказателства, доколкото те се отнасят до спорните факти от значение за решаване на делото и връзките между тях. Тези факти не могат да бъдат въвеждани в предмета на спора от съда, а по силата на чл.6, ал.2 и чл.8, ал.2 ГПК се сочат от страните по делото, като това се отнася не само до фактите, но и до правните възражения, от значение за спорното право.

Предвид на гореизложеното кредитирането на свидетелските показания сочещи, че ищцата още през 2012 г. е открила своята статията в интернет сайт, който сочи като източник сайта на ответната страна е неоснователно.

Съдът е допуснал и друго съществено нарушение на процесуалните правила, като не е изложил никаква аргументация по отношение на това, защо игнорира и разширява предмета на доказване с факт, който е безспорен между страните и защо приема за

достовърни свидетелски показания, които са в противоречие с изложеното и приетото за безспорно от страните. Не са изложени аргументи, по какъв начин се обяснява фактът, че през 2012г. ищцата е споделила на съпруга си, че е видяла процесната статия в интернет с посочен източник „кросс“, а самото публикуване на статията в интернет сайта www.cross.bg е извършено три години по-късно - през януари 2015г., което е необходимо, защото въвеждането на този факт като подлежащ на доказване разширява периметъра на правния спор към редици други аспекти, които пораждат въпроси, изцяло игнорирани и неизследвани в правораздавателната дейност на решаващия съд, постановили обжалваното решение.

По иска с правно основание чл.95 б, ал. 1, т.2 ЗАПСП:

Неправилно е формираното от съда заключение, че искът с правно основание чл.95б, ал.1, т.2 ЗАПСП е лишен от своето основание.

Отправеното към съда искане да постанови решение, с което да задължи ответника да преустанови нарушението на авторските права е забрана и *ex nunc*, доколкото не съществува пречка същата статия да бъде разпространена отново, пак в нарушение на нормативно установените авторскоправни режими на закрила. Евентуален диспозитив на съдебното решение в тази аспект има смисъл и не би бил безпредметен и поради това, че при евентуалното извършване на друго идентично нарушение, ищецът ще има на свое разположение защитен механизъм, с който успешно да се противопостави на неправомерни действия, осъществени от ответната страна в бъдеще.

За размера на обезщетението за имуществени вреди по чл.95а ЗАПСП:

Неправилен е извода на съда, че при доказателства за точния размер на претърпените от ищеца имуществени вреди, то искът, в тази му част, при наличие на материалноправните предпоставки за това, би следвало да се уважи в размер на 240 лв. Нормативно предписаната долна граница на обезщетението ангажира съда да третира сумата от 500 лв. като безусловно утвърден, минимален, размер на справедливо обезщетение за нарушено авторско право, което обвързва съда.

В случая справедливото обезщетение надхвърля значително законовия минимум, по следните правни и фактически основания:

При непозволено използване на едно произведение обезщетението, дължимо на автора, цели да компенсира увредения имуществен интерес, то за справедливото му оразмеряване е необходимо да се държи сметка за естеството, механизма и процеса на създаване на съответното произведение, което задължение за съда следва *ex lege* от разпоредбите на чл.94, ал.3 и ал.4 ЗАПСП.

Излага подробни съображения за конкретното нарушение и начина на определяне размера на справедливото обезщетение, при отчитане на всички релевантни според него факти и обстоятелства, посочени в жалбата. Реализираните приходи, а не печалбата, са въздигнатият от законодателя факт, имащ отношение при определяне на дължимото обезщетение при нарушение на авторскоправните режими на закрила. Видно от

публикувания отчет за приходите и разходите в търговски регистър за 2017 ответникът има нетни приходи от продажби в размер на 300 000 лв., а за 2016г - 378 000 лв.

За размера на обезщетението за неимуществени вреди по чл.95а ЗАПСП:

Справедливостта по смисъла чл.95, ал.4 от ЗАПСП не е абстрактно понятие. В случая неимуществените вреди настъпват с факта на нарушението, тъй като авторката е изживяла отрицателни емоции и е накърнено авторското ѝ достойнство. Интензитетът на неблагоприятното въздействие от извършеното нарушение е с по-тежко проявление от обичайното, тъй като: авторските права на ищеца са незачетени по недопустим начин; технологичното естество на способа, чрез който е разпространена статията, публикация в интернет сайт, предполага бърз и неограничен достъп до нея от страна на множество потребители и създава възможност за мултиплициращ неконтролируем ефект на разпространение чрез други интернет медии и платформи /на 16.05.2016г. процесната статия е публикувана и в сайта <https://www.kmeta.bg/> с променено заглавие – „Как светът видя Априлското въстание - Алексей Церетелев“, като посоченият източник на информация е „КРОСС“; засяга се във висока степента мотивацията на авторката; в създаването на процесната статия авторката е вложила интелектуален труд и усилия, познания и опит, придобити в периода на целия ѝ житейски и професионален път, също допринася за дълбокото засягане в моралния аспект на причинените вреди; незачитането на авторското право представлява една принципна обезценка на усилията на автора, положени през целия ѝ живот, нещо, което не би могло да има за последица само и единствено временна персонална професионална „демотивация“, а по-скоро би имало проявление върху цялостната личността идентификация на ищцата с професията на публицист. Счита, че сумата от 4 000 лв. би изпълнила изискванията на разпоредбата на чл.95, ал.4 ЗАПСП.

В срока за отговор по чл.263, ал.1 ГПК „АГЕНЦИЯ КРОСС“ ООД, ЕИК 131020614 - ответник в производството, е представил отговор на въззивната жалба, в който поддържа становището за неоснователност на същата, съответно за правилност на обжалваното решение, по подробно изложени съображения, и претендира направените в производството разноски.

В срока за отговор по чл.263, ал.1 ГПК „СДРУЖЕНИЕ НАЦИОНАЛНО ДВИЖЕНИЕ РУСОФИЛИ“, ЕИК 131049199, не е представило отговор на въззивната жалба. В съдебно заседание процесуалният представител на третото лице помагач на ответника е изразила становище за неоснователност на въззивната жалба и иска да бъде потвърдено първоинстанционното решение.

Софийският апелативен съд, за да се произнесе, съобрази следното:

Л.Н. Г.-М., ЕГН *****, е предявила срещу „АГЕНЦИЯ КРОСС“ ООД, ЕИК 131020614, кумулативно обективно съединени иски с правно основание чл.95, ал.1 ЗАПСП, чл.95б, ал.1, т.2 ЗАПСП и чл.86, ал.1 ЗЗД, за заплащане на вреди от нарушение на авторското право на ищцата право върху статията

„Княз Церетелев българският рицар“, публикувана на 03.03.2005г. в секция „Ретро“ на в-к „Новинар“, извършено чрез публикуването на статията във интернет платформата <http://www.cross.bg/>, собственост на ответника, а именно: сумата от 1 500 лв. - обезщетение за претърпени имуществени вреди, сумата от 2 500 лв. - обезщетение за претърпени неимуществени вреди, и сумата от 150 лв. - обезщетение за забава върху сумата от 4000лв. – обезщетение за имуществени и неимуществени вреди за нарушение на авторското й право върху посочената статия, за периода от 20.11.2019г. до 02.04.2020г., както и за осъждане на ответника да преустанови нарушението.

Ищцата твърди, че е автор в хипотезата на чл.3, ал.1, т.1 ЗАПСП на статията: „Княз Церетелев българският рицар“, публикувана на 03.03.2005г. в секция „Ретро“ на в-к „Новинар“. В информационната платформа <http://www.cross.bR/> е публикуван публицистичен текст, абсолютно идентичен от съдържателна страна със статията на ищцата, публикувана на 03.03.2005г. в секция „Ретро“ на в-к „Новинар“. Единствената разлика е в заглавието, което е променено чрез неговото съкращение и е трансформирано на „Един забравен рицар“. Статията е публикувана в интернет сайта <http://www.cross.bR/> на 19.01.2015г., и все още е достъпна на следния уебадрес: <http://www.cross.bR/tzeretelev-knyazut-knyaz-1448603.html#.Xe-m3ZMzZE5>.

Информационният интернет сайт е публикувал статията без индикация за авторството на Л.Г., без да ѝ е поискано разрешение за публикацията и без да ѝ е изплатено авторско възнаграждение за ползването на произведението. Публикацията е открита от автора на статията на 20.11.2019г., като на ответника, на 12.12.2019 е изпратено писмо, в което му е обяснено за извършеното от негова страна правонарушение като е и информиран за неблагоприятните за него последици от противоправното му поведение.

Изложени за съображение за характера и начина на определяне на обезщетението за причинените имуществени и неимуществени вреди, предвид положените усилия от автора.

С отговора на исковата молба „АГЕНЦИЯ КРОСС“ ООД, ЕИК 131020614, е оспорило исковете, като недопустими, евентуално неоснователни, по подробно изложени съображения. Посочило е, че процесната статия е свалена от сайта на агенцията на 02.07.2020г. Считано от датата на публикуване 19.01.2015г. до датата на връчване на исковата молба не е имало претенции по повод авторството на статията.

Искът по чл.95, ал.1 от ЗАПСП в общ размер на 4 000 лв. е процесуално недопустим, тъй като ищцата не е процесуално активно легитимирана да предяви същия. Процесната статия е създадена докато ищцата е работила за вестник „Новинар“ в периода 2001 - 2007г. в рамките на трудово правоотношение.

Искът по чл.95б, ал.1, т.2 ЗАПСП е недопустим. Процесната статия е свалена от сайта на ответното дружество веднага след узнаване за претенциите на ищцата и съответно всякакво използване на тази статия е преустановено, поради което липсва правен интерес от предявяването на иска.

Не оспорва: че е собственик и поддържа сайта www.cross.bg; на 19.01.2015 г. на адрес

<https://www.cross.bg/tzeretelev-knyazut-knyaz-1448603.html> е публикуван текст със заглавие „Един забравен рицар“.

Оспорва: че ищцата е открила публикацията на 20.11.2019 г.; че е получило официално писмо за преустановяване на нарушението след 12.12.2019 г.; че материалът представлява защитен обект на авторското право; че авторството на този материал е било известно на ответника преди получаване на исковата молба.

Прави възражение за изтекла 5-годишна погасителна давност на основание чл.110 ЗЗД, във вр. с чл.114, ал.2 ЗЗД за претенциите в размер на 4000 лв. за заплащане на обезщетение, както и за сумата от 150 лв. лихва за забава върху тази сума.

Считано от публикуването на процесния текст - 19.01.2015г. до предявяване на исковата молба 06.04.2020 г. са изминали повече от 5 години. Като начална дата на погасителната давност следва да се счита именно датата на публикацията, тъй като тогава същата е била разгласена и общодостъпна. Тъй като твърдяното нарушение е настъпило със самото публикуване, то от тази дата и твърденият деец е обявен и не следва да бъде в последствие откриван.

С протоколно определение от 06.11.2020г. „СДРУЖЕНИЕ НАЦИОНАЛНО ДВИЖЕНИЕ РУСОФИЛИ“, ЕИК: 131049199, е конституирано, като трето лице помагач на страната на ответника, на основание чл. 219, ал.1 ГПК, като същото е оспорило предявените искове.

В обжалваното решение, след като е описал представените по делото доказателства и установената от тях фактическа обстановка, първоинстанционният съд е приел предявените искове за допустими, но разгледани по същество за неоснователни.

Прието е за безспорно между страните: че Л. Н. Г. е автор на статията: „Княз Церетелев българският рицар“, публикувана на 03.03.2005 г. в секция „Ретро“ на в-к „Новинар“, медия, за която ищцата е работила; процесната статия е публикувана в информационната платформа <http://www.cross.bg/>, принадлежаща на ответника. Разлика е в заглавието, което е променено чрез неговото съкращение и е трансформирано на "Един забравен рицар". Статията е публикувана в интернет сайта <http://www.cross.bg/> на 19.01.2015 г.

По делото е прието заключение на съдебно - оценителна експертиза, според което обичайното авторско възнаграждение за публикация на подобна статия е 80 лв. Разпитани са свидетелите М. и Д., чиито показания съдът е обсъдил, при разглеждане на спора по същество.

Процесната статия е посветена на историческа личност - княз А.Церетелев и съдържа исторически факти от неговия живот и дейност. Характеризира се със своите композиционни и стилови особености, отразявайки гледната точка на автора относно темата и неговата оценка. Дали всички исторически факти са били известни до написването ѝ, е без значение за възникване на годеен обект на авторското право върху художественото произведение. В такъв смисъл дори статията да съдържа вече известни и оповестени

исторически факти, сведения и цитати, това не се явява правоизключващо правото обстоятелство. Комбинацията от форма, историческото съдържание, авторската оценка и отношение, съдържат творческия елемент, водещ до възникване на защитимо право. Съдът е приел, че след като са налице нормативните предпоставки чл.3, ал.1, т.1 КЗ статията е годен обект на авторско право.

Носител на авторското право е ищецът, от момента на обективизиране на статията на 03.03.2005г. в секция „Ретро“ на в-к „Новинар“. Наличието на трудово правната връзка не изключва възникването на авторското право в полза на ищеца, като възникващите права имат отношение към работодателя, предвид чл.41 ЗАПСП. Предвид историческата тематика на статията същата не попада в изключението по чл.24, ал.1, т.5 ЗАПСП.

Извършените действия от служители на ответника съставляват възпроизвеждане на произведение по см. § 2, т.2 от ДР на ЗАПСП и следователно са нарушение, предвид липсата на съгласие по чл.18, ал.1 ЗАПСП, за което носи отговорност ответното дружество, предвид разпоредбата на чл.95г ЗАПСП.

Като е съобразил показанията на разпитаните свидетели и заключението на приетата по делото съдебно-оценителна експертиза съдът е определил

Размера на претърпените от ищцата вреди: имуществени – 240лв.; неимуществени – 300лв.

Съдът е разгледал направеното от ответника с отговора на исковата молба възражение за изтекла погасителна давност и е приел същото за основателно, като е съобразил, че:

- отговорността е деликтна, като в съответствие с чл.114, ал.3 ЗЗД, за вземания от непозволено увреждане давността почва да тече от откриването на дееца;

- ищецът твърди, че е узнал за нарушението, съответно е открил нарушителя - собственик на сайта, през 2019г., за което обстоятелство му е бил допуснат свидетел при довеждане; свидетелят М., съпруг на ищцата, дава показания, че той не е присъствал, когато тя е открила статията. Следователно най-ранния момент на установяване на наличието на публикувания акт следва да се приеме този, на който това обстоятелство му е било съобщено от ищцата. Свидетелят сочи, че съпругата му е споделила в края на 2012г., че е намерила публикацията, в която е сочи като източник на статията „КРОСС“, а не „Новинар“. Около 2019г. е било установено, че сайта на „Новинар“, който е излизал първи в търсачката „Гугъл“, е бил премахнат, а статията в „КРОСС“ вече е започнала да излиза на първо място.

- най-рано установената дата на узнаване, въз основа на признание на неблагоприятен за ищеца факт /свидетелят възпроизвежда нейни заявления/, съответно на установяване на нарушителя, е 2012г.

От изложеното е изведен извод, че давностният срок е изтекъл през 2017г. - преди завеждане на делото, и исковете за главници и лихви са погасени по давност.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, прие за установено

следното от фактическа страна:

Страните не спорят по фактите установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение, а по направените от съда правни изводи, въз основа на анализа на събраните по делото доказателства, поради което относно правилно установената фактическа обстановка по правния спор между страните настоящата съдебна инстанция препраща към мотивите на първоинстанционния съд, на основание чл.272 ГПК.

Във въззивното производство не са представени и приети нови доказателства, които да водят до промяна на установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка.

Софийският апелативен съд, в изпълнение на правомощията си по чл.269 ГПК, след като извърши служебна проверка за валидност и допустимост на обжалваното решение, обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, съобразно посочените от жалбоподателя основания за неправилност на първоинстанционния акт, прие следното:

Въззивната жалба е допустима - подадена е в срок по чл.259, ал.1 ГПК от легитимирана страна в процеса, имаща правен интерес от обжалване, и е насочена срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

Първоинстанционното решение, като постановено от законен съдебен състав, в изискващата се от закона писмена форма, в рамките на правораздавателни правомощия на съда и съобразено с твърденията на ищеца в исковата му молба относно обстоятелствата, на които се основава иска, и търсената с иска защита, е валидно и допустимо.

Разгледана по същество, въззивната жалба е неоснователна.

Настоящият състав на съда споделя крайните изводи на първоинстанционния съд за неоснователност на предявените искове, като погасени по давност по следните съображения:

Предвид възраженията във въззивната жалба следва да се има в предвид следното:

Отговорността по чл.95, ал.1 ЗАПСП представлява особен вид деликтна отговорност. За да бъде уважен предявен иск на основание чл.95, ал.1 ЗАПСП, е необходимо да са налице следните предпоставки: 1./ да съществува обект на авторско право, подлежащ на закрила по смисъла на чл.3 ЗАПСП; 2./ ищецът да е носител на авторското право или да му е отстъпено изключително право за използване на произведение - обект на закрила; 3./ срокът на закрила на авторското право да не е изтекъл; 4./ ответникът да използва или да е използвал неправомерно произведението - обект на авторско право или отстъпеното на ищеца изключително право на използване на произведението, с което е причинил на ищеца вреди, които са пряка и непосредствена последица от нарушението.

Не се спори, а и от доказателствата по делото се установява, че ищцата е автор на статията „Княз Церетелев българският рицар“, публикувана на 03.03.2005г. в секция „Ретро“ на в-к „Новинар“. Процесната статия съставлява обект на авторско право, подлежащ на закрила по смисъла на чл.3, ал.1, т.1 ЗАПСП. Не са налице изключенията по чл.4, т. 4 ЗАПСП и предпоставките за свободно използване без заплащане на

възнаграждение по смисъла на чл.24, ал.1, т.5 ЗАПСП, предвид съдържанието на процесната статия, което подробно е разяснено в мотивите на обжалваното решение, които настоящият състав на съда споделя.

По смисъла на чл.5, ал.1, предл.1 ЗАПСП ищцата е автор на процесната статия, съответно носител на авторското право върху създаденото произведение със съдържанието по чл.15 - чл. 22а ЗАПСП. Не се спори, че статията е създадена в период, в който ищцата е работила във вестник „Новинар“ /2001г.-2007г./, но това не ограничава правата на автора, предвид разпоредбата на чл. 41, ал.1 ЗАПСП.

Към 19.01.2015г. не е изтекъл срокът за закрила на авторското право по смисъла чл.27, ал.1 ЗАПСП.

С доклада по делото по смисъла на чл.146, ал.1 ГПК, неоспорен от страните и съдържащ се съставения съдебен протокол от проведеното съдебно заседание на 18.12.2020г., е прието за безспорно между страните: че ответникът е собственик и поддържа сайта www.cross.bg, както и че на 19.01.2015г. на адрес <http://www.cross.bg/tzeretelev-knyazut-knyaz-1448603.html> е публикуван текст със заглавие „Един забравен рицар“, идентичен със съдържанието на написаната и публикувана от ищцата статия.

Не се установява по делото, а и липсват твърдения в тази насока, че ищецът е разрешил на ответника използването на процесната статия, чрез публикуването ѝ в собственият му сайт, по смисъла на чл.18, ал.2, т.1 ЗАПСП.

При така установеното от фактическа страна, настоящият състав на съда приема, че са установени материалноправните предпоставки за уважаване исковете по чл.95, ал.1 ЗАПСП.

По делото са събрани доказателства за размера на причинените вреди на ищеца, които са пряка и непосредствена последица от констатираното нарушение на авторските права, като последица от действията на ответника.

Като съобрази разпоредбите на чл.95, ал.3 и ал.4 ЗАПСП, и чл.95а, т.1 ЗАПСП; заключението на приетата по делото съдебно-оценителна експертиза, което не е оспорено от страните, и което съдът кредитира като пълно и обосновано, според което стойността на обичайното авторско възнаграждение за публикация на статия, подобна по тематика и обем на процесната, е 80лв.; представените с исквата молба от ищеца отчети за приходите и разходите за 2017г., настоящият състав на съда приема, че е размера на справедливото обезщетение за претърпени имуществени вреди, който следва да се присъди на увредения носител на нарушеното право, е в размер на 500лв., като за разликата до предявения размер от 1 500лв. предявеният иск е неоснователен и недоказан. Изложените съображения във въззивната жалба за начина по който следва да бъде определено справедливо обезщетение, предвид усилията на автора и начина на създаване на процесната статия и усилията на автора, не могат да обосноват различен извод от направения, тъй като това е преценено от вещото лице изпълнило допуснатата на съдебно - оценителната експертиза, въз основа на специалните му знания, и е намерило

израз в заключението му.

Като съобрази разпоредбите на чл.95, ал.3 и ал.4 ЗАПСП, и чл.95а, т.1 ЗАПСП; и показанията на свидетеля М., настоящият състав на съда приема, че размера на справедливото обезщетение за претърпени неимуществени вреди - отрицателни емоции, накърнено достойнство, демотивация, който следва да се присъди на увредения носител на нарушеното право, е в размер на 500 лв., като за разликата до предявения размер от 2 500лв. предявеният иск е неоснователен и недоказан.

Предвид изложеното, като съобрази разпоредбата на чл.84, ал.3 ЗЗД, настоящият състав на съда приема, че в случая от 19.01.2015г. ответникът е изпаднал в забава, поради което предявеният иск с правно основание чл.86, ал.1 ЗЗД е основателен и доказан в размер на 37,50лв. – обезщетение за забава за неизпълнение на парично задължение в размер на 100лв. за периода от 20.11.2019г. до 02.04.2020г., изчислено с помощта на електронен калкулатор в Портала за електронни услуги на НАП а до предявеният размер от 150 лв. искът е неоснователен и недоказан.

В случая с отговора на исковата молба ответникът е направил правопогасяващо възражение за давност на основание чл.110 ЗЗД, вр. с чл.114, ал.3 ЗЗД, по отношение на претенциите за заплащане на обезщетение и лихви за забава.

Като съобрази, че възражението за давност е направено от ответника своевременно с отговора на исковата молба, в съответствие с разрешението по т.4 от Тълкувателно решение № 1 от 9.12.2013г. на ВКС по тълк.д.№ 1/2013г., ОСГТК, настоящият състав на съда приема, че разгледано по същество същото е основателно.

Съгласно чл.110 ЗЗД вземането на ищеца се погасява с изтичането на пет годишна давност, която според чл.114, ал.3 ЗЗД започва да тече от момента на откриването на дееца. В случая съдебно предявените вземания произтичат от публикуването на 19.01.2015г. в сайта на ответното дружество на процесната статия, автор на която е ищцата. Следователно, деецът е ясен още към момента на извършване на публикациите и това е ответното дружество – собственик на сайта www.cross.bg, предвид разпоредбата на чл.95г ЗАПСП. Без значение е към кой момент ищцата е узнала за публикацията, тъй като законът не свързва това обстоятелство с правно релевантни последици. Процесната публикация е извършена на 19.01.2015г. – факт по който страните не спорят, поради което към датата на подаване на исковата молба – 06.04.2020г., е изтекла предвидената в закона погасителна давност, което води до погасяване правото на ищеца на искова защита, съответно обосновава неоснователност на предявените искове на това основание.

Предвид изложеното преценката на показания на свидетеля М. и другите доказателства по делото, не могат да обосноват различен извод от направения.

Неоснователно е възражението срещу изводите на съда по иска с правно основание чл.95б, ал.1, т.2 ЗАПСП.

В случая страните не спорят, че към момента на устните състезания процесната статия не се намира на сайта на ответника, т.е. преустановено е неправомерното използване от

ответното дружество по описания в исковата молба начин. Предвид изложеното, в съответствие с разпоредбата на чл.235, ал.3 ГПК, като е съобразил факта на преустановяване на нарушението, настъпил след предявяване на иска, който е от значение за спорното право, първоинстанционният съд правилно е приел, че искът е неоснователен. Осъдителният диспозитив по настоящето дело не може да ползва страната при друго нарушение от страна на ответника, предвид разпоредбата на чл.298, ал.1 ГПК. При извършване на друго идентично нарушение от страна на ответника в срока по чл.27, ал.1 ЗАПСИ ищецът ще може да защити правата си в пълен обем, съобразно разпоредбите на ЗАПСИ. Предвид изложеното възраженията в тази насока са неоснователни.

Поради съвпадане на крайните изводи на градския и апелативния съд обжалваното определение следва да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно.

Предвид разпоредбата на чл.78, ал.3 ГПК и изхода на спора във въззивното производство ищецът следва да заплати на ответника направените разноски в размер на 900 лв. за адвокатско възнаграждение, съразмерно с отхвърлената част от иска. За сторените разноски страната е направила своевременно искане и е представила доказателства със списъка за разноски по чл.80 ГПК – договор за правна защита и съдействие от 30.06.2020г. и фактура № 90 от 04.08.2021г. и платежно нареждане от 06.08.2021г.

По тези мотиви, и на основание чл.271, ал.1, предл.1 ГПК, Софийският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДА решение № 260942 от 10.06.2021г., постановено по гр.д. № 648 по описа за 2020г. на Софийски градски съд, ТО, VI-12 състав.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.3 ГПК Л.Н. Г.-М., ЕГН *****, да заплати на „АГЕНЦИЯ КРОСС“ ООД, ЕИК 131020614,

сумата от 900 лв. /деветстотин лева/ - разноски по въззивното производство за възнаграждение за един адвокат, съразмерно с отхвърлената част от иска.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на страната на ответника „СДРУЖЕНИЕ НАЦИОНАЛНО ДВИЖЕНИЕ РУСОФИЛИ“, ЕИК 131049199.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните пред Върховния касационен съд на Република България.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____